

[H. Larsen (Bjerre).]

andre organer nyde godt af statens velvilje på dette område. Der er nu skabt sådanne forhold for kommunerne, at de ved at betale 25 pct. af udgifterne kan få en god udsmykning af nye bygninger, og hvis de ikke føler det kald, der ligger heri, må man fra samfundets side prøve på at ændre lovgivningen, når denne lov skal revideres.

Jeg kan med disse korte bemærkninger på mit partis vegne anbefale ændringsforslagene og lovforslagets overgang til tredje behandling.

Weikop: Til det lovforslag, vi nu behandler, er der jo foreslået forskellige ændringer. Jeg synes, at den udvalgsbehandling, ministerens forslag har fået, har været både frugtbringende og god, og at den højtærede kulturminister i høj grad er gået ind på de synspunkter, som blev fremført i udvalget, således at vi er nået frem til et resultat i enighed, hvad jeg sætter stor pris på.

Jeg vil også gerne understrege betydningen af, at støtten til kunstværker, indkøbt af kommuner, ikke længere skal være maksimeret til en tredjedel af det samlede beløb, men at kommunale bygninger på lige fod med statens bygninger kan få støtte af kunstfonden. Erfaringen har jo også vist, at tredjedelsreglen, om jeg må kalde den sådan, var ganske overflødig, idet kommunerne slet ikke havde udnyttet en tredjedel af det beløb, der tidligere var stillet til rådighed. Den regel er fjernet, og det synes jeg er overordentlig tilfredsstillende, fordi man også dermed har fjernet den opfattelse, der måske kunne gøres gældende — jeg siger udtrykkelig: kunne gøres gældende — at det egentlig var statens bygninger, der skulle have de to tredjedele og kommunerne kun en tredjedel.

Man har endvidere foreslået loven ændret således, at der, som det nu er fastslået i den, ganske vist kan foretages indkøb af bildende kunst, men at det skal ske i begrænset omfang og kun, når der er tale om en

konkret opgave, hvor et sådant indkøb skønnes hensigtsmæssigt. Jeg for mit vedkommende er meget tilfreds med denne begrænsning. Jeg er nemlig ganske enig med den ærede ordfører for socialdemokratiet i, at det væsentlige er, at den kunst, som erhverves for kunstfondens midler, i så stor udstrækning som muligt kommer ud, hvor folk kan se den, altså ud til offentligheden, ikke sådan, at man måske køber nogle smukke malerier og udsmykker nogle kontorer. Det er udmærket, synes jeg, men kunstfondens opgave er efter min mening ikke alene at støtte kunstnerne, men det er også helt afgørende at få kunsten ud til folket, sådan at de midler, som staten og dermed borgerne stiller til rådighed, også bliver til glæde for befolkningen. Det er også det, man for så vidt har lagt vægt på, hvad angår tilskud til de kommunale bygninger. Her siger jo loven, at de pågældende kunstværker skal anbringes på steder, hvor offentligheden eller videre kredse kan se denne kunst. Jeg går ud fra — det står ganske vist kun for kommunerne — at samme retningslinjer vel også i nogen grad må gøres gældende, når det drejer sig om statsbygninger.

Der kan selvfølgelig være undtagelser. Jeg har lige for kunstfonden været ovre i højesteret — og man kan jo ikke sige, at der dér kommer mange mennesker myldrende — men der er her skabt en dekoration, som jeg må sige er en af de undtagelser, der kan bekræfte reglen, fordi det er en ualmindelig smuk dekoration, der her er skabt i form af et tæppe. En sådan undtagelse er jeg i og for sig enig i, men det må være undtagelsen.

Jeg lægger også afgørende vægt på den retningslinje, der her er angivet, at nu skal den højtærede minister ændre den kgl. anordning sådan, at kommunerne altid vil få 75 pct. af det beløb, de søger til anskaffelse af kunstværker. Jeg tror givet, at dette vil føre netop til, at kunsten måske kommer i endnu højere grad ud til folk. Jeg er temmelig sikker på, at når kommunerne